

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 121.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563624448016/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

de, viste, hvorledes hun under de Omstændigheder, hun var opvoxet i og underkastet, maatte blive den forunderlige Charakter, hun var, at der i denne forqvaklede Personlighed laae de bedste og ædleste Elementer, men at Verden nu engang kun fremhævede og omtalte det Kantede og det, man kunde lee af.

»Jeg ønsker ikke at omstyrte Deres Tro i den væsentlig smukke og rigtige Opfattelse af den gamle Frue,« sagde *Moritz*; »men i et Par Tilfælde kan jeg ikke og vil De heller ikke kunne undskylde hendes ubillige Færd. Saaledes,« og han pegede paa *Elisabeth*, »var dette Barn hendes erklærede Yndling, men ved en Handling, som et Barn i den Alder kunde fortjene Ruis for at have begaaet, stødte hun hende ud i den vide Verden; vel lod hun ikke Barnet sulte ihjel, men hun slap det, ligegyldig for, til hvem det kom og hvad der vilde blive af det; aldrig har hun siden spurgt om dets Skjæbne. Og nu hendes egen Blod, hendes egen Dattersøn, som hun aldrig vilde see, hvem hun ligesaa ligegyldig lader gaae som Fremmed i Verden!«

»Det er Uret,« svarede Kammerjunkereren; »her vil hun ikke kunne undskyldes, men hendes Maade at være paa vil kunne forklæres og betinges i den Personlighed, hun er; hvad Dattersønnen angaaer, der skal være et dygtigt og fortræffeligt Menneske, da ligger hos Baronessen i hendes Forhold til ham et Motiv, maaskee kun en fix Idee; jeg kjender den, men har ikke Ret til at røbe den, selv til hendes Forsvar, eller for at forklare hende; dog, i denne ulykkelige Idee ligger hele Hemmeligheden af hendes Opførsel. – Han har levet mange Aar i Italien.«

»I endeel Aar har jeg kun to Gange hørt fra ham; den ene Gang var strax efter hans Ankomst til *Rom*, da gav han sig med Liv og Sjæl til at være Maler; anden Gang, han skrev, det var et Aar senere, havde han lagt Paletten og var blevet Billedhugger.«

»Nu troer jeg ikke, han er nogen af *Delene*, idetmindste ikke uden privatiserende; iøvrigt veed jeg saare Lidt om ham.«

Under Samtalens Løb om Venner og Bekjendte i Fyen viste sig iøvrigt, at det var Kammerjunkereren, som var bedst underrettet. Baron *Holger* havde forrige Vinter været i *Paris*, og der en Dag forsikret ham, at i Danmark havde han anseet *Paul de Kocks* Romaner for det Første i Verden, men at han i *Paris* fandt, at det, at udføre dem selv i Virkeligheden, var dog det egentlige Første. Paa samme

Tid, han bebreidede sig selv sit lette Sind, undskyldte han sig igjen med, at havde han faaet *Clara* til Kone, var han blevet et Mønster paa Mænd; men naar Himlen ikke tog Hensyn til dydige Ønsker, saa havde man heller ingen Forpligtelser mod Himlen. Hvad Grev *Frederik* angik, da var han efter sin Faders Død Herre paa Godset, og Aristokrat i høieste Grad. Vintermaanederne tilbragte han i *Kjøbenhavn*, alt Stort og Fornemt kom i hans Huus, Prindsen og Diplomat, dog ogsaa Kunstnere. – *Clara* var jo Beskytterinde af det Skjønne, hun maalede selv, skrev ganske allerkjæreste Smaaavens, sagde man, og skulde ikke alene selv have givet, men indsamlet og tvunget Folk til at give Pengebidrag til Opførelsen af Thorvaldsens Museum.

Dette var omtrent Resultatet af Kammerjunkerenes første Besøg paa *Halligerne*. Ved et fornyet blev hans Interesse især vakt for *Elisabeth*, hvis Historie han fik at vide, og hos hvem han opdagede et stort musikalsk Talent og en Stemme med et forunderligt smukt Udtryk. Men det vakte ikke liden Overraskelse i den stille, fromme Præstebolig, da han en Dag foreslog dem at lade denne Stemme uddanne for Operaen, og i den Anledning udviklede en *Crisis* og *Albertazzi's* Fortjeneste, Hæder og Rigdom. *Moritz* smilede og rystede med Hovedet, sagde, hvor kjær han havde sin Pleiedatter, ja, at det vilde være ham altfor tungt at skilles fra hende, selv om det kun gjaldt at hun tog til *Kjøbenhavn*; den fortræffelige *Etatsraad Heimeran* havde just i et af sine sidste Breve foreslaaet, at *Elisabeth* skulde tilbringe en Vinter i Hovedstaden hos ham, der see lidt mere af Verden, end hun nu havde Leilighed til, og modtage den gode Indvirkning, en større Stad altid kan give en ung Pige; dog var Talen slet ikke om denne Reise før efter hendes Confirmation, og til den Tid var endnu halvandet Aar.

Ved Bade-Saisonens Slutning i September forlod først Kammerjunkeren og saa Skotlænderen *Føhr*. Vi ville senere andensteds møde dem; nu derimod ile vi til en Begivenhed, der som et Tordenskrald fra klar Himmel lød til Forfærdelse for Commandørens og Præstens, og blev et Vendepunkt i *Elisabeth's* Liv.